

1

İhtiyacımız Olan Felsefe

1974

6 Mart 1974'te, ABD West Point Askerî Akademisi mezunlarına hitaben yapılan bir konuşma.

Kendim de bir hikâye yazarı olduğumdan, çok, çok kısa bir hikâyeye başlayalım. Kendinizi uzay gemisi kontrolden çıkmış ve bilinmeyen bir gezegene düşmüş bir astronot olarak düşünün. Kendinize geldiğinizde ve kötü şekilde yaralanmadığınızı anladığınızda aklınızdaki üç soru şu olacaktır: Neredeyim? Burayı nasıl keşfedebilirim? Ne yapmalıyım?

Etrafta tanımadığınız türden bitkiler görüyorsunuz ve soluyacağınız hava var; güneş ışığı sizin hatırladığınızdan daha solgun gibi ve hava da daha soğuk. Gökyüzüne bakmak istiyorsunuz fakat duruyorsunuz. Ani bir duygu içinizi kaplıyor: Bakmazsanız belki de dünyaya çok uzak olduğunuzu ve geri dönüşün hiçbir şekilde mümkün olmadığını bilmek zorunda kalmayacaksınız; bunu bilmediğiniz müddetçe de istediğinize inanmakta özgürsünüz. Bulanık, hoş ve bir ölçüde suçluluk duygusuyla karışık bir ümit yaşıyorsunuz.

Uzay geminize dönüyorsunuz: Cihazlarınız zarar görmüş olabilir ama zararın ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorsunuz. Ani bir korkuyla irkilip duruyorsunuz: Bu cihazlara nasıl güvenebi-

lirsiniz? Bunların sizi yanlış bir yere götürmeyeceğinden nasıl emin olabilirsiniz? Bu cihazların başka bir dünyada çalışacağını nasıl bilebilirsiniz? Bu düşüncelerle cihazlardan uzaklaşıyorsunuz.

Şimdi neden hiçbir şey yapmaya istekli olmadığınızı merak etmeye başlıyorsunuz. Bir şekilde ortaya çıkacak şeyi beklemek çok daha güvenli görünüyor; kendinize uzay gemisini sarsmamanın daha iyi olacağını söylüyorsunuz. Uzaklarda size yaklaşan bazı canlılar olduğunu görüyorsunuz. Onların insan olup olmadığını bilmiyorsunuz fakat onlar iki ayak üzerinde yürüyor. Onların size ne yapacağınızı söyleyecekleri hükmüne varıyorsunuz.

Bir daha sizden haber alınmıyor.

Bunun fantezi olduğunu söylüyorsunuz, değil mi? Siz olsaydınız böyle yapmazdınız ve hiçbir astronot da asla böyle yapmazdı. Belki de öyle. Fakat bu, çoğu insanın burada, dünyada hayatını yaşama şeklidir.

Çoğu insan hayatını, cevapları (bilinçli olarak farkında olsun ya da olmasın) insanın her düşüncesinde, duygusunda ve hareketinde yatan üç sorudan kaçmaya çalışarak harcar: Neredeyim? Nerede olduğumu nasıl anlarım? Ne yapmalıyım?

Bu soruları anlayacak yaşta olduğunda insanlar cevapları bildiğini düşünür. Neredeyim? Diyelim New York'ta. Bunu nereden biliyorum? Bu su götürmez bir gerçektir. Ne yapmalıyım? İşte bu konuda pek emin değiller. Ancak alışılmış cevap şudur: Herkes ne yapıyorsa onu. Görünürdeki tek problem, onların çok aktif, çok emin, çok mutlu olmamaları ve zaman zaman açıklayamadıkları veya kurtulamadıkları sebepsiz bir korku ve tanımlanmamış bir suç duygusu yaşamalarıdır.

Problemin cevaplanmamış üç sorudan kaynaklandığını ve bunları sadece bir bilimin, yani felsefenin cevaplayabileceğini asla anlamamışlardır.

Felsefe varoluşun, insanın ve insan-varoluş ilişkisinin ana niteliğini inceler. Sadece belli şeylerle uğraşan diğer bilimlerin aksine felsefe, evrenin var olan her şeyle ilgili olan yönleriyle

uğraşır. Bilgi alanı içinde, özel bilimler ağaçlardır, felsefe ise ormanı var eden topraktır.

Felsefe size keşfetmek için araçlar verse de size New York'ta mı yoksa Zanzibar'da mı olduğunuzu söylemez. Fakat onun size söyleyeceği şey şudur: Doğal kanunlarla yönetilen ve bu nedenle istikrarlı, sabit, mutlak ve anlaşılması mümkün olan bir evrende mi yaşıyorsunuz? Yoksa anlaşılmasız bir kaos içinde, açıklanamayan mucizeler girdabında veya aklınızın kavrayamadığı, bilinmesi mümkün olmayan, kestirilemeyen bir ortamda mısınız? Etrafınızda gördüğünüz şeyler gerçek mi yoksa sadece bir yanılsama mı? Onlar herhangi bir gözetenden bağımsız olarak mı var, yoksa bir gözetim tarafından mı yaratıldılar? Onlar insan bilincinin nesnesi mi, yoksa öznesi mi? Onlar görünüşte oldukları şey mi, yoksa bir dilek gibi, bilincinizin tek bir hareketiyle değiştirilebilir mi?

Davranışlarınızın ve tutkunuzun karakteri hangi tip cevabı seçtiğinize bağlı olarak farklı olacaktır. Bu cevaplar felsefenin ana kolu olan ve varoluşu inceleyen bilim olan (Aristo'nun "kendiliğinden oluş" şeklinde ifade ettiği) metafiziğin ilgi alanıdır.

Hangi hükümlere varırsanız varın, bunu izleyen başka bir soruyu cevaplama zorunluluğu içinde olacaksınız. Bunu nereden biliyorum? İnsan her şeyi bilen veya yanılmaz olmadığından, neyi bilgi olarak iddia edebileceğinizi ve hükümlerinizin geçerliliğini nasıl ispatlayacağınızı bulmak zorundasınız. İnsan bilgiyi bir akıl işlemiyle mi elde eder, yoksa doğaüstü bir güçten gelen anlamlı bir ilham yoluyla mı? Akıl, insan duyularıyla sağlanan materyali tanıyan ve işleyen bir meleke midir, yoksa insanın beynine kendisi doğmadan önce yerleştirilmiş doğuştan gelen fikirlerle mi beslenir? Akıl, gerçeği kavramaya muktedir midir, yoksa insan aklından daha üstün bir diğer idrak melekesine mi sahiptir? İnsanoğlu kesinliği elde edebilir mi, yoksa sürekli şüphe içinde boğulmaya mahkûm mudur?

Kendinize güveninizin (ve başarınızın) derecesi hangi cevaplar bütününe seçtiğinize bağlı olarak farklı olacaktır. Bu cevaplar insanın kavrama yollarını inceleyen epistemolojinin (bilgi teorisinin) ilgi alanıdır.

Bu iki dal, felsefenin teorik temelini oluşturur. Üçüncü dal olan ahlak, felsefenin teknolojisi olarak kabul edilebilir. Ahlak, tüm varlıklar için değil sadece insan için geçerlidir, fakat insan hayatının her alanında geçerlidir; karakterlerinde, davranışlarında, değerlerinde, varoluşun bütünüyle olan ilişkilerinde. Etik (ya da ahlak), insanın tercihlerine ve davranışlarına (yaşamın gidişatını belirleyen tercih ve davranışlara) yol gösteren bir değerler sistemini tanımlamaktadır.

Tıpkı hikâyedeki astronotun (nerede olduğunu ve bulunduğu yeri nasıl keşfedeceğini bilmek istemediğinden) ne yapması gerektiğini bilmemesi gibi, siz de karşı karşıya olduğunuz evrenin niteliğini, kendi kavrama yollarınızı ve kendi tabiatınızı bilene kadar ne yapmanız gerektiğini bilemezsiniz. Ahlaka gelmeden önce metafizik ve epistemolojinin ortaya koyduğu soruları cevaplamalısınız: İnsan realiteyi kavrayabilecek akıllı bir varlık mıdır, yoksa umutsuz, kör, uyumsuz evrenin akışıyla sersemlemiş önemsiz bir şey midir? İnsan için dünyada başarı ve mutluluk mümkün müdür, yoksa insan başarısızlıklara ve felakete mi mahkûmdur? Cevaplara bağlı olarak etiğin ortaya koyduğu şu soruları düşünmeye geçebilirsiniz: İnsan için iyi ve kötü olan nedir ve niçin böyledir? İnsanın asıl olarak ilgilendiği şey zevk peşinde koşmak mı, yoksa sıkıntıdan kaçmak mı olmalıdır? İnsan, hayatının amacı olarak kendini geliştirmeyi mi, yoksa kendini yok etmeyi mi seçmelidir? İnsan kendi değerleri peşinde mi koşmalıdır, yoksa diğer kişilerin çıkarlarını kendi çıkarlarının önüne mi koymalıdır? İnsan mutluluğu mu, yoksa kendini feda etmeyi mi şiar edinmelidir?

Bu iki grup cevabın değişik sonuçlarını vermeme gerek yok. Onları kendi içinizde, etrafınızda, her yerde görebilirsiniz.

Etiğin verdiği cevaplar insanların diğer insanlara nasıl muamele etmesi gerektiğini belirler ve bu da felsefenin dördüncü kolunu, yani gerçek bir sosyal sistemin prensiplerini tanımlayan politikayı oluşturur. Felsefenin işlevine bir örnek verirsek, siyaset felsefesi size karneyle dağıtılan benzinden haftanın hangi günü ve ne kadar verilmesi gerektiğini söylemez, hükûmetin herhangi bir şeyi karneye bağlamayı dayatmaya hakkı olup olmadığını söyler.

Felsefenin beşinci ve son dalı metafiziğe, epistemolojiye ve etiğe dayalı sanatı inceleyen estetikdir. Sanat, insan bilincinin ihtiyaçlarıyla, onun beslenmesiyle uğraşır.

Bazılarınız şimdi pek çok insanın yaptığı gibi şunu söyleyebilir: Ben böyle soyut şekilde asla düşünmem; net, somut, gerçek hayat problemleriyle uğraşmak isterim, felsefeye neden ihtiyacım olsun? Benim buna cevabım şudur: Somut, belli, gerçek yaşam problemleriyle uğraşabilmek için, yani dünyada yaşayabilmek için felsefeye ihtiyacınız vardır.

Çoğu insan gibi felsefeden etkilenmediğinizi söyleyebilirsiniz. Sizden bu iddianızı gözden geçirmenizi isteyeceğim. Hiç şunu söylediğiniz ya da düşündüğünüz oldu mu? “Bu kadar emin olma, hiç kimse hiçbir şeyden emin olamaz.” Bu fikri, adını hiç duymamış bile olsanız David Hume’dan (ve diğer kişilerden) aldınız. Veya: “Bu teoride iyi olabilir ama pratikte işe yaramaz.” Bunu da Platon’dan aldınız. Veya: “Evet çok kötü bir şey yaptım fakat o da nihayetinde bir insan ve dünyada hiç kimse mükemmel değildir.” Bunu da Augustine’dan aldınız. Veya: “Bu senin için doğru olabilir ama benim için değil.” Bu ise William James’ten. Veya: “Elimden bir şey gelmez. Onun yaptıklarına kimse bir şey söyleyemez.” İşte bunu da Hegel’den aldınız. Veya: “İspatlayamam ama doğru olduğunu hissediyorum.” Bu Kant. Veya: “Bu mantıklı fakat mantığın gerçekle ilgisi yoktur.” Bunu da Kant’tan aldınız. Veya: “Bu kötü bir şey çünkü bencilce.” Bunu da Kant’tan aldınız. Peki çağdaş aktivistlerin, “Önce yap, sonra

düşün,” dediğini duydunuz mu? Onlar da bunu John Dewey’den öğrendiler.

Bazı insanlar şöyle bir cevap verebilir: “Bunları zaman zaman söylüyorum fakat her zaman inanmıyorum. Bunlar dün doğru olabilirdi ama bugün doğru değil.” Onlar bunu da Hegel’den aldı. İnsanlar şunu söyleyebilir: “Tutarlılık küçük akılların korkulu rüyasıdır.” Bunu söyleyenler çok küçük bir akıldan, Emerson’dan etkilendiler. İnsanlar şunu söyleyebilir: “Fakat kişi, o anki durumun gereklerine göre farklı felsefelerden fikirler ödünç alamaz mı veya onlarla bir orta yol bulamaz mı?” Onlar bunu Richard Nixon’dan aldılar, Nixon da William James’ten aldı.

Şimdi kendinize sorun: Soyut fikirlere ilgi duymuyorsanız neden siz (ve tüm insanlar) bunları kullanmak zorunda kalıyorsunuz? Gerçek şudur: Soyut fikirler sayısız somut konuyu içeren kavramsal bütünleştirmelerdir ve soyut fikirler olmaksızın gerçek hayatın spesifik ve somut problemleriyle başa çıkamazsınız. Her nesne onun için eşsiz bir doğa harikası olan, yeni doğmuş bir bebek gibi olursunuz. Bebeğin akli durumu ve sizinki arasındaki fark, sizin beyninizin gerçekleştirdiği kavramsal bütünleştirmelerin sayısındadır.

Gözlemlerinizi, deneyimlerinizi, bilgilerinizi soyut fikirler, yani ilkeler halinde bütünleştirme gerekliliği konusunda tercih şansınız yoktur. Tek tercihiniz, bu prensiplerin doğru mu yoksa yanlış mı olacağı, sizin bilinçli akılcı inanışlarınızı mı yoksa rastgele bir araya gelmiş, kaynaklarını, geçerliliklerini veya içeriklerini bilmediğiniz (bildiğinizde çoğu kez bir çürük patates gibi kaldırıp atacağınız) bir fikirler sürüsünü mü temsil edecekleridir.

Fakat (bilinçli olarak veya bilinçsiz olarak) kabul ettiğiniz prensipler bir diğeriyle çelişebilir veya ters düşebilir; bunların da entegre edilmesi gereklidir. Peki bunları bütünleştiren şey nedir? Felsefe. Felsefi bir sistem entegre bir varoluş fikridir. Bir insan olarak felsefeye ihtiyacınız olduğu gerçeği hakkında tercih

yapma şansınız yoktur. Sizin tek tercihiniz kendi felsefenizi bilinçli, akılcı, disiplinli bir düşünce süreciyle ve titiz, mantıklı bir akıl yürütmeyle mi yapacağınız, yoksa bilinçaltınızın topladığı, şans eseri bir araya gelen, fakat bilinçaltınızca bir tür soysuz felsefe halinde bütünleştirilmiş ve tek bir kütle haline (yani aklınızı kullanmanızı engelleyen bir zincir ve gülle gibi duran kendinden şüphe etme haline) getirilmiş geçersiz hükümler, yanlış genellemeler, tanımlanmamış çelişkiler, hazmedilmemiş sloganlar, belirsiz arzular, şüpheler ve korkular çöplüğü olarak mı tanımlayacağınızdır.

Pek çok insanın yaptığı gibi, daima soyut prensiplere dayanarak davranmanın kolay olmadığını söyleyebilirsiniz. Elbette kolay değildir. Fakat onların ne olduğunu bilmeden onlara dayanarak davranmak zorunda olmak daha mı kolaydır?

Bilinçaltınız bir bilgisayar gibidir (aslında insanoğlunun yapabileceği en karmaşık bilgisayardan daha karmaşıktır) ve onun asıl fonksiyonu sizin fikirlerinizi entegre etmektir. Bilinçaltını kim programlamaktadır? Sizin bilinçli aklınız. Eğer siz hata yaparsanız, hiçbir kesin kanaatiniz olmazsa, bilinçaltınız tesadüfen programlanır ve kendinizi kabul ettiğinizi bilmediğiniz fikirlerin etkisine bırakırsınız. Fakat öyle ya da böyle, bilgisayarınız size sahip olduğunuz değerlere göre etrafınızdaki şeylerin yıldırım hızıyla hesaplanmış değerlendirmelerinin günlük ve saatlik çıktılarını duygular formunda verir. Eğer bilgisayarınızı bilinçli bir düşünmeyle programlarsanız, değerlerinizin ve duygularınızın niteliğini bilirsiniz. Böyle yapmazsanız bilmezsiniz.

Bilhassa bugün, pek çok kişi insanın sadece mantıkla yaşayamayacağını, insan tabiatında göz önüne alınması gereken duygusal unsurların bulunduğunu ve insanların, duyguların yol göstericiliğine dayandığını iddia etmektedir. İşte benim hikâyemdeki astronot da böyle yapmıştı. Yanılan, astronot ve insanlar oldular: İnsanın sahip olduğu değerler ve duygular onun temel dünya görüşü tarafından belirlenir. İnsanın bilinçaltının nihai

programlayıcısı felsefedir; yani duygusalılara göre insanların hislerinin puslu sırlarını etkileme veya onlara nüfuz etme gücü olmayan bilim.

Bilgisayar çıktısının kalitesi ona girilen verinin kalitesiyle belirlenir. Eğer bilinçaltınız tesadüfen programlanırsa çıktısı da buna uygun bir karaktere sahip olacaktır. Belki de bilgisayar işlemcilerinin kullandığı ve “bilgisayara çöp gir, çöp çıksın” anlamına gelen hoş tabiri duymuşsunuzdur. Aynı durum bir insanın düşüncesi ve duyguları arasındaki ilişkiler için de geçerlidir.

Duygularıyla çalışan bir kişi, çıktılarını okuyamadığı bir bilgisayarla çalışan kişi gibidir. Kişi, bilgisayar programının doğru veya yanlış olduğunu, onun başarısı için mi, yoksa mahvolması için mi olduğunu, amaçlarına mı yoksa bilinmeyen bir gücün kötü emellerine mi hizmet ettiğini bilmez. Bu kişi iki şeye karşı da kördür: etrafındaki dünyaya ve kendi iç dünyasına. Gerçeği veya kendini motive eden şeyleri kavrayamaz ve her ikisine karşı da kronik olarak dehşet içindedir. Duygular kavrama araçları değildir. Felsefeyle ilgisi olmayan insanlar ona çok fazla ihtiyaç duyar; en çaresiz şekilde onun gücüne tabidir.

Felsefeyle ilgisi olmayan insanlar felsefe prensiplerini etraflarındaki kültürel atmosferden (okullardan, üniversitelerden, dergilerden, gazetelerden, filmlerden, televizyondan vs.) alır. Bir kültürün rengini ne belirler? Bir avuç insan, yani filozoflar. Diğerleri de ikna olarak veya aldırmayarak bunları izler. Yaklaşık iki yüz yıldır, Immanuel Kant'ın etkisiyle, felsefedeki baskın eğilim tek bir amaca odaklanmıştır: insan aklının tahribi ve insanın kendi aklının gücüne olan güveninin yıkılması. Bugün bu eğilimin en üst seviyesini görmekteyiz.

İnsanlar akli terk ettiğinde sadece duyguların onlara rehberlik edemediğini ve aynı zamanda dehşet hariç, hiçbir duyguyu yaşayamayacağını anlar. Bugünün entelektüel modalarına göre yetiştirilen genç insanlar arasında uyuşturucu bağımlılığının yayılması, idrak araçlarından yoksun kalan ve gerçeklerden kaçmak

isteyen insanların (varoluşla ilişkilerinden doğan yetersizliğin dehşetinden kaçmak isteyenlerin) çekilmez içsel durumlarını gösterir. Bu genç insanların bağımsızlık korkusuna ve bazı gruplara, hiziplere veya çetelere girme, oralara “ait olma” çılgınlıklarına dikkat edin. Bunların çoğu felsefeyi hiç duymamıştır. Fakat cesaret edemedikleri sorular için esaslı cevaplara ihtiyaçları olduklarını hissederler ve kabilelerinin onlara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyeceğini umarlar. Herhangi bir büyücünün, “gurunun” veya diktatörün hegemonyası altına girmeye razıdır. Bir insanın yapabileceği en tehlikeli şeylerden biri kendi ahlaki özerkliğini başkalarına teslim etmektir: Benim hikâyemdeki astronot gibi, iki ayak üstünde yürüselere bile onların insan olup olmadığı bilinemez.

Şimdi şunu sorabilirsiniz: Eğer felsefe böylesine kötü olabiliyorsa, niçin insanlar onun eğitimini alsın? Bilhassa bariz şekilde yanlış, anlamsız ve gerçek hayatla hiç ilgisi olmayan felsefe teorileri eğitimi neden alınsın?

Benim cevabım şu: Kendini korumak için ve gerçeğin, adaletin, özgürlüğün ve sahip olduğunuz veya olabileceğiniz herhangi bir değer korunması için.

Bilhassa modern zamanlardaki pek çok felsefe kötü ise de tüm felsefeler kötü değildir. Öte yandan bilim, teknoloji, ilerleme, özgürlük gibi medeniyetin her başarısının altında, aralarında bu ülkenin doğuşunun da bulunduğu, bugün tadını çıkardığımız her değer altında, 2000 yıl önce yaşamış bir insanın, Aristoteles'in başarısını bulacaksınız.

Bazı filozofların kelimenin tam anlamıyla anlaşılabilir teorilerini okurken, sadece sıkılma duygusu yaşıyorsanız size çok büyük bir sempati duyuyorum. Ama “anlamsız olduğunu bildiğim bir şeyi neden inceleyeyim” diyerek onları bir kenara atarsanız yanlış yaparsınız. Bunun anlamsız olduğu doğrudur ancak siz bunu bilmiyorsunuz, tabii onların tüm hükümlerini,

bu filozofların ürettiği tüm sloganları kabul etmedikçe. Ve tabii bunları çürütemedikçe.

Bu anlamsızlık, insanın varoluşuna dair en kritik ölüm kalım konularıyla ilgilidir. Her önemli felsefe teorisinin temelinde, insan bilincine gerçekten ihtiyaç olduğu şeklinde haklı bir mesele vardır. Bazı teoriler bu konuyu netleştirmeye çalışırken bazıları insanoğlunu onu keşfetmekten şaşkırtmaya, soysuzlaştırmaya, alıkoymaya çalışır. Filozofların mücadelesi insan aklının mücadelesidir. Eğer anlayamıyorsanız, bu teorilerin en kötülerine karşı savunmasızsınız demektir.

Felsefe çalışmanın en iyi yolu felsefeye bir dedektif hikâyesine yaklaşır gibi yaklaşmaktır: Kimin katil, kimin kahraman olduğunu anlamak için her yolu, her ipucunu ve emareyi izleyin. Belirleme kriteri iki soruluktur: Niçin ve Nasıl? Eğer belli bir fikir doğru görünüyorsa, neden? Eğer bir başkası yanlış görünüyorsa, neden ve bu nasıl açıklanıyor? Cevapları hemen bulamayacaksınız fakat paha biçilmez bir özellik kazanacaksınız: esaslara göre düşünme yeteneği.

Hiçbir şey insana doğuştan verilmez: ne bilgi ne kendine güven ne iç huzuru ne de aklını doğru şekilde kullanabilme. İnsanın ihtiyaç duyduğu veya istediği her değer (vücudunun kendine has duruşu bile) keşfedilmek ve öğrenilmek zorundadır. Bu bağlamda, West Point mezunlarının duruşuna (gururlu, disiplinli ve kendini kontrol edebilen insanları gösteren bu duruşa) her zaman hayran olduğumu söylemek istiyorum. İşte felsefe eğitimi de insana özel bir entelektüel duruş (onurlu, disiplinli, kontrollü) verir.

Askerlik mesleğinde düşman silahlarını, stratejisini ve taktiğini izlemenin ve onlarla karşılaşmaya hazır olmanın önemini biliyorsunuz. Aynısı felsefede de geçerlidir: Düşmanın fikirlerini anlamalı ve onları çürütmeye hazır olmalısınız. Onun temel argümanlarını bilmek ve onları yok etmek zorundasınız.

Fiziksel savaşta askerinizi bir bubi tuzağına göndermezsiniz; bubi tuzağının yerini öğrenmek için elinizden gelen her şeyi yaparsınız. Kant'ın sistemi felsefe tarihindeki en büyük ve en anlaşılabilir bubi tuzağıdır ama içinde o kadar fazla boşluk vardır ki onun numarasını bir kez anladığınızda hiçbir sıkıntı yaşamadan onu etkisiz hale getirebilir ve tam bir güvenlik içinde onun üzerinde yürüebilirsiniz. Ve bir kez etkisiz hale geldiğinde daha küçük Kantçılar (onun ordusundaki daha düşük rütbeliler, felsefe teğmenleri, erleri ve bugünün paralı askerleri) kendi ağırlıkları olmadığından peş peşe devrilecektir.

ABD ordusunun gelecekteki liderlerinin bugün felsefi açıdan silahlanması gereğinin özel bir sebebi vardır. Siz şu anda kültürel kurumlarımızda egemen olan Kantçı-Hegelci kolektivist oluşumun özel saldırısının hedefisiniz. Siz dünyada kalan son yarı özgür ülkenin ordusunuz ancak emperyalizmin aleti olmakla suçlanıyorsunuz. "Emperyalizm," hiçbir zaman askerî fetihle uğraşmamış ve başlatmadığı, fakat girdiği ve kazandığı iki dünya savaşından asla faydalanmayan bu ülkenin dış politikasına verilen addır. (Bu arada bu politika ülkenin hem müttefiklerine hem de eski düşmanlarına yardım etmek için servetini harcamasına yol açan aptalca ve aşırı cömert bir politikaydı.) "Askerî sanayi kompleksi" olarak adlandırılan bir safсата veya ondan da kötü bir şey bu ülkenin tüm sıkıntılarında sorumlu tutulmaktadır. Adı üniversite serserileri, üniversite kampüslerinde ROTC birimlerinin¹ yasaklanması için yaygara yapmaktadır. Savunma bütçemiz, mali önceliğin ekolojik gül bahçelerine ve gecekondu bölgesi sakinlerinin estetik olarak kendini ifade etme derslerine verilmesini söyleyen insanlar tarafından eleştirilmekte, suçlanmakta ve kesintiye uğratılmaktadır.

Bu kampanya bazılarınızı çileden çıkarmış olabilir ve siz de iyi niyetle, bunu hak etmek için hangi hataları yaptığınızı

1 Üniversitelerdeki subay kursları. (ç. n.)

merak edersiniz. Eğer durum böyleyse düşmanınızın tabiatını bir an önce anlamak sizin için çok önemlidir. Siz hatalarınız veya kusurlarınız yüzünden değil faziletleriniz yüzünden saldırıya uğruyorsunuz. Zayıflığınız yüzünden değil gücünüzden ve yeterliliğinizden dolayı suçlanıyorsunuz. Birleşik Devletler'in koruyucusu olmanız sebebiyle cezalandırılıyorsunuz. Aynı konuda daha düşük bir dozdaki, benzer bir kampanya polis kuvvetine karşı da yürütülmektedir. Bu ülkeyi yok etme peşinde olanlar, onu hem fiziksel hem de entelektüel olarak silahsızlandırmak istiyor. Fakat bu sadece siyasi bir konu değildir: Politika sebep değil, felsefi fikirlerin en nihai sonucudur. Bazı komünistler, başlatmaya hiçbir şekilde güçlerinin yetmediği bu sıkıntılı duruma, fayda elde etmeye çalışan sinekler gibi ilgi duysa da bu bir komünist komplosu değildir. Yok edicilerin motivasyonu komünizme olan aşkları değil, Amerika'ya olan nefretleridir. Niçin nefret? Çünkü Amerika Kantçı bir evrenin yaşayan bir inkârıdır.

Bugünün zayıflara, kusurlulara, ıstırap çekenlere, suçlulara olan iğrenç ilgisi ve tutkusu masumlara, güçlülere, beceriklilere, başarılılara, erdemlilere, emin olanlara ve mutlulara karşı olan derin Kantçı nefreti gizleyen bir örtüdür.

İnsan aklını yok etmeyi hedefleyen bir felsefe her zaman insana karşı ve her türlü insani değere karşı bir nefret felsefesidir. İyi olmak için iyiden nefret etmek 20. yüzyılın simgesidir. İşte karşı karşıya olduğumuz düşman budur.

Bu tip bir mücadele özel silahlar gerektirir. Bu savaşı, amacınızın tam olarak bilinmesi, kendinize tamamen güvenme ve bu ikisinin ahlaki doğruluğu hakkında kesinlikle emin olma silahlarıyla yapmak zorundasınız. Size bu tip silahları sadece felsefe verebilir.

Bu akşam kendime verdiğim görev size kendi felsefemi pazarlamak değildir, sadece felsefeyi pazarlamaktır. Ancak hiçbirimiz ve hiçbir ifade felsefi fikirlerden kaçamayacağından, her cümlede açıkça kendi felsefemden bahsetmekteyim. Bu konuda

benim bencil çıkarım nedir? Felsefenin önemini ve onu kritik olarak incelemenin önemini kabul ederseniz, sizin benimseyeceğiniz felsefenin benimki olduğundan hayli eminim. Ben bu düşünce biçimini resmî olarak Objektivizm, gayriresmî olarak da dünyada yaşama felsefesi olarak adlandırıyorum. Bilhassa *Atlas Vazgeçti*'de olmak üzere, benim kitaplarımda onun açık ifadesini bulacaksınız.

Sonuç olarak kişisel bazı şeyler söylememe izin verin. Bu akşam bana çok şey ifade ediyor. Size hitap etme fırsatı yakalamak bana büyük bir onur verdi. Bir vatanseverlik gevelemesi olarak değil fakat zaruri metafizik, epistemolojik, ahlaki, politik ve estetik temellerden hareketle size şunları söyleyebilirim; Amerika Birleşik Devletleri en büyük, en soylu ve orijinal kuruluş prensipleriyle dünya tarihindeki tek ahlaki ülkedir. Benim kafamda West Point adıyla ilişkili bir tür sessiz aydınlık vardır, siz bu orijinal kuruluş prensiplerini korumaktasınız ve onların sembolüsünüz. Bu prensiplerde çelişkiler ve eksiklikler söz konusu oldu ve sizinkilerde de olabilir fakat ben esaslardan bahsediyorum. Hiçbir kurum ve hiçbir sosyal sistem tüm üyelerine otomatikman mükemmellik garanti edemeyeceği için, her kurumda olduğu gibi sizin tarihinizde de yüksek standartlarınıza uygun olarak yaşamayan bireyler olabilir. Bu durum bireyin özgür iradesine bağlıdır. Ben sizin standartlarınızdan bahsediyorum. Siz Amerika'nın doğuşuna özgü olan, fakat bugün hiç bulunmayan üç karakteri korumaktasınız: samimiyet, adanmışlık ve onur duygusu. Onur, davranışta kendisini gösteren, kendine değer verme duygusudur.

Bu ülkenin savunması için hayatınızı riske atmayı seçtiniz. Kendinizi hiçe sayarak hizmet etmeye kendinizi adanmışlığınızı söyleyerek size hakaret etmeyeceğim; bu benim ahlak değerlerime göre bir erdem değildir. Benim ahlak anlayışına göre kişinin kendi ülkesini savunması, yerli veya yabancı bir düşmanın esiri olmuş bir köle olarak yaşamayı kişisel olarak istemediği anlamına gelmektedir. İşte bu müthiş bir erdemdir. Bazılarınız

bunun farkında olmayabilir. Size bunu fark etmenizde yardımcı olmak istiyorum.

Özgür bir ülkenin ordusunun büyük bir sorumluluğu vardır: güç kullanma hakkı. Fakat diğer ülkelerin ordularının tarihte yaptığı gibi bir zorbalık ve vahşice fethetme aracı olarak değil, sadece özgür ülkenin kendisini savunmasının, yani bir insanın bireysel haklarının savunmasının aracı olarak. Sadece güç kullanmayı başlatanları caydırmak için güç kullanma prensibi, doğruluğu kuvvetten üstün tutma prensibidir. Böyle bir görev için en üst düzeyde dürüstlük ve şeref duygusu gerekir. Dünyadaki başka hiçbir ordu bunu başaramamıştır. Siz başardınız.

West Point, ABD'ye bilinen ve bilinmeyen pek çok kahraman vermiştir. Siz, bu yılın mezunları, şanlı bir geleneği taşımaktasınız ve ben buna bir gelenek olduğu için değil, şanlı olduğu için derinden hayranım.

Dünyadaki en kötü tiranlığın suçunu taşıyan bir ülkeden geldiğim için sizin savunduğunuz şeyin anlamını, yüceliğini ve üstün değerini bilhassa takdir edebiliyorum. Bu nedenle kendi adıma ve benim gibi düşünen pek çok insan adına West Point'in geçmişindeki, bugünündeki ve geleceğindeki herkese şunu söylemek istiyorum: Teşekkürler.